

Moja baba i iPhone

Doša poštar Jozo ujutro na uranku ispred moje kuće. Kae meni baba „Aj sinko izlet' po penziju!“ Kaen ja „Ajde baba, pust' me na miru!“ Oni ludi Jozo opet po sireni. Izaša ja, aj uzet penziju i račun za 'lektriku.

Uša ja u kuću, bacijo gaste i račune na stol. Kad vidin ja da s babon nešto nije u redu, ona lupa po mom mobitelu. Mislila ona vidit iman li što god curetka, ali bogme se privarila. Uzmen joj ja mobitel da jon pokažen kako se upravlja strojen, kako ona to zove „strojen za zaluđivanje“. Doša ja sutradan, a ono Antin mali se slika sa svojim didon. Kad je ona to ugledala, vidilo se da nije točna. Očuti ja san ja da joj se Šimin did svidijo. Reka ja Šimi da prošeta do mene s didon. Kad ona bane na balaturu, sasula na me njavle svake vele! Kud san joj ga ja dovea! Ništa, oni se malo priupitali o unucin i tako tome. Svidaju se jedno drugom. Ja i mali Šime bacili jednu na baluna, a nji dvoje nema. Ošli pod ruku i niz ulicu pričajući. Otad ona mene svaki dan pita za tu kutiju da se malo vide ona i Šimin did. Jonda mi svakog desetog daje pola penzije jer san joj naša novog mužetka. Dobro njoj, meni još bolje!

Nakon nikog vrimenta, uzela i ona sebi, onaj sa zakrivljenim caklon. I eto t' te tehnologije, i mlade i stare zaludi!

Ivan Ćurković, 7.b